

Nadžkofova homilija pri maši v spomin Jezusove zadnje večerje, stolnica, veliki četrtek 2016

Dragi sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre!

Z nocojšnjo sv. mašo, ki je spomin na Jezusovo zadnjo večerjo z apostoli, vstopamo v sveto tridnevje. To so najbolj sveti dnevi v vsem Cerkvenem letu. Zadnja večerja je bila za Jezusa nekaj posebnega, saj je zadnja Jezusova velika noč, ki jo bo obhajal s svojimi najbližjimi, pred njegovim odhodom k Očetu. Vsak trenutek te zadnje večerje odseva veličastvo Jezusa, ki ve, da bo naslednji dan umrl. Velika noč je najpomembnejši med judovskimi prazniki. Postavljen je bil kot spomin osvoboditve judovskega ljudstva izpod egiptovske sužnosti. Vsi Judje so ga praznovali, da bi ohranili živ spomin njihovega rojstva, kot božjega ljudstva. To judovsko praznovanje velike noči sovpadе z večerjo, ki jo je Jezus pripravil za svoje učence. Pripravo zaupa svojima najljubšima učencema, Petru in Janezu, ki sta vse skrbno pripravila. V tempelj sta odnesla jagnje in ga zaklala. Nato sta se vrnila in ga spekla v hiši... Pripravila sta tudi vodo za umivanje, grenka zelišča, ki predstavljajo grenkobo suženjstva, nekvašen kruh in vino. Zadnja večerja se je začela ob sončnem zahodu.

Jezus svojo zadnjo večerja obhaja med praznovanjem Judovske velike noči. Toda tej večerji da nov pomen. Začne se z znamenjem, ki odraža vse Jezusovo poslanstvo, ki je bilo eno samo služenje. Storil je to, kar je bilo opravilo najnižjega od služabnikov: začel je umivati noge. Jezus razsipa ljubezen in nežnost do svojih učencev, pravi jim celo »otročiči moji«.

Evharistija ni samo spomin na Jezusovo trpljenje, smrt in vstajenje v pričakovanju njegovega drugega prihoda. Pri vsaki sv. maši se vračamo v dvorano zadnje večerje, skupaj z Jezusom in njegovimi učenci. Ta večer to še na poseben način čutimo in doživljamo. Naj se dotakne naših src, ko bomo slišali besede: »to je moje Telo«, »to je moja Kri«, saj se ta čudež ponavlja pred nami. To je skrivnost naše vere, ki jo kristjani iz generacije v generacijo prenašajo, kot nam je danes to govoril apostol Pavel: »To, kar sem jaz prejel od Gospoda, to vam izročam: »Gospod je tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh, se zahvalil, ga razlomil in rekel: To je moje Telo za vas...«

Ob evharistiji kristjani rastemo, on je tisti, ki nam daje moč, da lahko vztrajamo na začetni poti, da je v nas vedno bolj vidna Božja podobnost.

Tam, kjer so kristjani preganjani, tam, kjer veliko trpijo, je ravno evharistija tista, ki jim daje moč, da lahko vztrajajo.

Evangelist Janez ne govori o postavitvi evharistije, kajti o tem je že govoril o pomnožitvi kruha v 6. poglavju, kjer pravi: »Kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta« (Jn 6,51) in v 53. vrstici nadaljuje: »če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi«, in še nadaljuje v 56. vrstici: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem«. Evharistija nas resnično poveže z Jezusom in nas napolni z njegovo ljubeznijo.

Evangelist Janez želi zadnjo večerjo povzeti z enim samim stavkom: »izkazal jim je ljubezen do konca!« Ta stavek pa izzveni, kot Jezusova oporoka na koncu večerje: »Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem vam jaz storil«. Služiti

drugim, to je v naši moči. Zato nas Jezus vabi prav k temu. To nam je želel povedati z umivanjem nog, ki povzema vso velikonočno skrivnost, kajti sam pravi : »Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge«(Mk 10,45).

Jezusovo trpljenje je služenje, ki sad neskončne Božje ljubezni, v tem služenje je se vse Jezusovo bitje použito za nas. Evharisitja ni nič drugega, kot Jezus, ki se nam vsega razda.

Evharisitja in služenje sta dve nerazdružljivi dimenziji našega krščanskega življenja. Jezus potem, ko je spremenil kruh v svoje Telo, pravi: To delajte v moj spomin!« Potem, ko je umil noge učencev pravi: »Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali tako!« Od tistega večera do danes evharisitja in umivanje nog kažeta vsem nam, kaj pomeni »ljubezen do konca«.

Tudi nocoj smo zbrani ob teh dveh znamenjih, ki sta znamenji ljubezni, obe odražata Jezusovo podaritev in ob enem vabilo, da stopimo v logiko njegove ljubezni in služnja.

Prvi kristjani so zelo radi ponavljali: »brez evharisitje ne moremo živeti«, brez evharisitje ni odrešenja, velja pa tudi, da brez služnja, brez naše odprtosti do bližnjega, še posebej do tistih, ki so naše pomoči najbolj potrebni, ostajajo vrata k Bogu zaprta.

Pot ljubezni in služnja ima svoj začetek v dvorani zadnje večerje in nas vabi, da jo živimo dan za dnem, tako doma, kot na delovnem mestu, v našem mestu, ..., tam, kamor nas vodi Božja previdnost.

Ne ostanimo zaprti v naš mali svet egoizma in udobja. Vstanimo in se podajmo na pot ljubezni in služnja zavedajoč se tega, da je pred nami na tej poti Jezus, ki nam je prvi dal zgled. Na tej poti bomo spoznali: »da je večje veselje v dajanju, kot prejemanju!« Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit